

kan heller ikke indſee, at den kan volde Regjeringen den allermindſte Uleilighed. Naar Regjeringen har beſtemt en rimelig Lønning m. m. for den Embedsmand, ſom bliver anſat, ſaa er det jo dog ikke til at antage, at Folkethinget ikke ſkulde ville gaae ind derpaa. Derſom man ikke ſtiller Sagen ſaaledes, ſom Udvalget har foreſlaaet, ſaa har Regjeringen ikke alene den Magt førſt at anſætte Manden til Gage, men den kan jo ogſaa i en ganſke ubeſtemt Tid holde ham paa denne Gage, naar Sagen ikke ſkal reguleres gennem Finantsloven, thi naar komme Lønningslovene? Det kan den høitærede Juſtitsminister jo dog ikke ſige os. Den høitærede Minister kan ſige: jeg kan udarbejde en Lønningslov, og jeg vil gjøre det ſaaſnart ſom muligt — at den ærede Minister vil gjøre det, er jeg ganſke overbeviiſt om — men han kan ikke ſikre os, at denne Lønningslov gaaer igjennem. Nu er det ganſke ſikkert, at naar man ikke tager Sagen paa den Maade, ſom Udvalget har foreſlaaet, ſaa vil den af Regjeringen faſſatte Lønning blive den gjældende, ſaalænge til Lønningsloven gaaer igjennem, og i ſaa Fald vil Regjeringen kunne komme til at beſtemme Lønningen for et ikke ringe Antal Embedsmænd; thi man kan jo ikke vide, hvormange Embeder der vil blive at beſætte, forinden Lønningsloven udkommer.

Juſtitsministeren: Hvis jeg ikke opſatte den ærede Ordførers Udtalelſe irigtigt, ſaa gif han ud fra den Forudſætning, at jeg havde erklæret mig enig i, at den foreſlaaede Redaction med Henſyn til de 15,000 Rd. var den, ſom i ſig ſelv maatte anſees for den rigtige, men det har jeg ſlet ikke udtalt.

Indenrigsministeren: Foruden det Ændringsforſlag, ſom jeg har tilladt mig at ſtille, foreligger der jo kun tvende Forſlag, og diſſe vedrøre de to eneſte Ændringer, ſom Landſtinget har vedtaget i Finantsloven. Med Undtagelſe af, at Landſtinget behandler Fi-

nantsloven ſiſt, har det jo ſamme Ret ſom dette Thing til at gaae ind paa den; ved at nedſætte et Udvalg til at behandle de deri forekommende Spørgsmaal, vil det ſtaa i Landſtingets Magt temmelig hurtig, eſterat Loven er indkommen i Landſtinget, at fremkomme med Forſlag til Forandringer deri, uden at lægge uovervindelige Vanſkeligheder i Veien med Henſyn til Tiden. Landſtinget har imidlertid indſkrænket hele den Indflydeleſe, det iaar udøver paa Finantsloven, til at gjøre tvende Ændringer. Sammenlign dermed de Forandringer, ſom dette ærede Thing har foretaget i Finantsloven, og De ville ſee, at det paa ingen Maade er noget Ubeſtedent af den ene Afdeling af den lovgivende Magt, naar den maa vente, at naar den kun har forandret ſaa lidt, kun foreſlaaer diſſe Forandringer og ønsker dem bifaldte, at dette da vil faae en særdeles Bægt i denne Forſamling, hvorimod det maa gjøre et eget Indtryk, naar ogſaa en ſaa indſkrænket Forbring ſkulde møde her en beſtemt og afgjort Modſtand. Det er et Billigheds-henſyn, ſom jeg mener maa komme her i væſentlig Betragtning og ſtemme Forſamlingen ugunſtig mod de af Finantsudvalget fremsatte, nu foreliggende, Forſlag, ſtemme den gunſtig mod Loven, ſaaledes ſom den er kommen fra Landſtinget, og ugunſtig mod Forſøgene paa igjen at omendre det, der er blevet vedtaget af det andet Thing. Der vil jo være, mener jeg, ſaa megen mere Grund til at lægge ſær Bægt paa de Forſlag, der ere komne fra Landſtinget, ſom, ſaaledes ſom de ærede Herrer ville ſee, der ikke her er Tale om nogen Forandring i Satſer; der er ikke Tale om, at Satſerne enten ſkulle forøges eller formindſkes, men kun om Tilføiſer, der ſaa at ſige ligge udenfor den egentlige finantsielle Betydning og ſtaa i Forbindelſe med meer eller mindre almindelige Grundſætninger, ſom Landſtinget nærmest, og maaftee med Rette, anſeer det for ſin Opgave at varetage.